

641, toen er een bisschop moest gevonden worden voor de streek, waarin de steden Noyon en Doornik lagen, een streek waar nog heidensche volksstammen woonden, de keuze van Koning Dagobert viel op Eligius, al was hij dan ook eigenlijk goudsmid van beroep.

Met gevaar voor zijn leven en te midden van veel miskennis werkte Eligius onder de heidenen en onder zoovelen die zich wel Christen noemden maar nog op heidensche wijze leefden.

Toen in een dorp niet ver van Noyon eens de dag van den Apostel Petrus werd gevierd met een heidensch feest, ging Eligius, slechts vergezeld van drie geestelijken, er heen en begon op een kleine verhevenheid staande de menigte te vermanen en de heidensche wijze van feestvieren op heftigen toon te veroordeelen. Het volk werd woedend en riep hem, zonder zich om zijn hooge waardigheid te bekommeren, toe: „Hoe lang en hoe veel ge ook moogt preeken, het zal u niet gelukken onze oude gebruiken te vernietigen. We laten ons onze oude spelen, die ons zooveel genot verschaffen, niet ontnemen.”

In dit tijdperk van zijn leven ging Eligius, na in zijn bisdom het heidendom te hebben overwonnen, ook als Zendeling naar de Zueven (Zeeuwen) en Friezen en overtuigde groote menigten van zonde en oordeel en sprak hen van genade en vergeving. Op vele plaatsen werden tengevolge van Eligius' prediking de heidensche tempels afgebroken en de afgodendienst maakte plaats voor het geloof in den levenden God....

Toch is er van den arbeid, dien Eligius onder de Zueven en Friezen verrichtte, niet veel overgebleven. De meesten van hen die zich op zijn prediking bekeerden vielen later weer terug in den dienst der afgoden.

Tot op zijn zeventigste jaar zette Eligius zijn werkzaamheid onvermoeid voort. Maar hij voelde dat zijn krachten afnamen en was zich bewust dat zijn einde naderde.

Eens met jonge geestelijken, die door hem opgeleid werden, rondwandeling, kwam hij voorbij een Kerk, waaraan hij eenige gebreken opmerkte. Toen hij oogenblikkelijk werkvolk wou laten halen om het gebouw te herstellen, merkten zijn leerlingen op dat het toch beter ware een meer geschikten tijd af te wachten. Maar daarvan wilde Eligius niet hooren. Als het nu niet gebeurt, zal ik de herstelling niet meer beleven, was zijn antwoord.

Zijn leerlingen waren diep getroffen over dit zeggen en spraken den wensch uit dat hun meester nog lang zou gespaard blijven tot welzijn van zijn Kerk en vooral voor de vele armen die zooveel in hem zouden verliezen.

WIE?

Wie heeft ons „vrij en blij” gemaakt?
Wie redt, als 't booze ons genaakt?
Wie helpt ons door bij leed en kruis?
Bereidt ons plaats in 't Vaderhuis?

Wie geeft ons vreugd en zonneshijn?
Wie deelt in ieders smart en pijn?
Wie waakt in elken donkren nacht?
Maakt onze rust zoo kalm en zacht?

Wie leidt ons met Zijn herdersstaf?
Wie leert ons het verkeerde af?
Wie vormt ons voor Gods Koninkrijk?
Maakt aan de Eng'len ons gelijk?

Wie anders dan der kind'ren Heer?
O, laat ons leven tot Zijn eer!

H. RIEMENS.

